

ПРОГРАМА НА ЗДРУЖЕНИЕТО

Здружението "РАДКО" е основано со решение на Собранието на основачите одржано на ден 24.05.2000г..

Здружението "РАДКО" беше регистрирано во "Регистарот на здруженија" на ден 19.06.2000г. под бр. Рег.Згфа.бр.18/2000 со Решение на Основниот суд – Охрид.

Уставниот суд на Р.М. на ден 21.03.2001г. ги прогласи за ништавни програмата и статутот на здружението. Ова Решение на Уставниот суд на Р.М. беше публикувано во Службен Весник на Р.М. бр. 27 од 10.04.2001г..

Здружението "РАДКО" незадоволно од Решението на Уставниот суд на Р.М. направи жалба до Европскиот суд за човекови права (ЕСЧП) во Страсбург. Жалбата беше регистрирана под бр. 74651/01 на ден 04.10.2001г..

Европскиот суд за човекови права (ЕСЧП) на ден 15.01.2009г. донесе пресуда дека Р. Македонија ја нарушила Европската конвенција и правото на здружување.

Европскиот суд за човекови права (ЕСЧП) со писмо од 05.05.2009г. го информира здружението "РАДКО" дека пресудата донесена на ден 15.01.2009г. станала правосилна, бидејќи Р. Македонија не се жалила на горенаведената пресуда.

Врз основа на член 18 од Законот за здруженија на граѓани и фондации (Сл.Весник на Р.М. бр.31/98), Собранието на основачите на повторната седницата одржана на ден 05.07.2009 година реши да побара пререгистрација на здружението "РАДКО" и ја донесе следната

ПРОГРАМА на здружението "РАДКО"

I. ВРЕДНОСТИ И ПРИНЦИПИ

Кога се зборува за човечки вредности и принципи здружението "РАДКО" тргнува од нашето болгарско културно и традиционално разбирање за смислот на животот. Имено, разбирањето на смислот на животот е она нешто коешто дава вредност и содржина на животот, смислот значи го залива животот со задоволството и радоста на живеењето и претставува основа на човечката среќа.

Здружението "РАДКО" смета дека прашањето за смислот на животот е од првостепена важност, бидејќи го засегнува најважниот проблем за човекот: целта на неговото земно суштествување. Ако човекот заземе правилна позиција по ова прашање, ако го осознае вистинското значење на собственото земно суштествување, тогаш тој е во состојба да се соочи адекватно со вообичаените и секојдневните дела во својот живот, како што се односите со блиските, неговото образование, професија, брак, раѓање и одгледување на деца. Но ако човекот не завземе правилна позиција по ова основно прашање, тој ќе претрпи

неуспех и во другите цели на својот живот. Зошто каков смисол можат да имаат тие цели, кога човешкиот живот како целина нема смисол.

Бидејќи човекот се раѓа, твори и умира во една средина која што претставува култура и традиција на еден народ, за здружението "РАДКО" основното прашање за смислот на животот е прашањето како културата и традицијата на тој народ одговара на тоа прашање. Нашата болгарска култура и традиција во својата суштина претставува христијански светоглед и христијанска вредност. Тоа значи дека се прифаќа и развива фактот дека суштината на христијанскиот живот е здобивањето на Светиот Дух и обожувањето (Теосисот) на човекот преку божјата благодат.

Преку идејата за очовечувањето на Бога (Бог стана човек) и соодветно на тоа Обожувањето на човекот (за да човекот стане Бог) Христијанството радикално ја пробразува јудејската визија од Стариот Завет. Јудејската визија за човекот била дека човекот е "роб Божји", една пасивна, рецептивна страна, којашто го прифаќа со покорност или непокорност дејствувањето на Божјата воља. Па така, во зависност од тоа следи наградата или казната за човекот.

За разлика од оваа јудејска визија, Христијанството гледа во човекот создаден бог (по Божји образ) и партнер на Бога во неговите дејствија и планови. Затоа Христијанството го поцртува значењето на слободната воља на човекот, односно без доброволната согласност на човекот, Бог не ќе може да ги реализира своите планови.

"По Божји образ" се однесува на даровите, коишто Бог му ги даде само на човекот, за разлика од останатите Негови созданија на земјата, така што само човекот е икона на Бога. Тие дарови се: сознание, разум, слободна воља (слобода), творештво, копнеж и жед за абсоутното и за Бога и сето она коешто го прави човекот личност. Со други зборови кажано, она коешто го прави човекот личност се даровите "по Божји образ".

Надарен со "Божји образ", човекот е повикан да го придобие "Божјото подобие", или поточно, создаден е, за да стане Бог, односно да постигне обожување. Бог којшто е тоа по природа, го повикува човекот да стане Бог по благодат. Значи, Бог го надари човекот со даровите "по Божји образ", така што тој да може да се возвиши, и преку тоа да се здобие со "Божјото подобие" и да стане учесник во Божјата егистенција.

Така без преувеличување може да се каже дека Христијанството е најголемата метафизичка и антрополошка револуција во човешката историја. Од филозофската реинтерпретација на човекот природно се стигнува и до социјално-културната реинтерпретација; штом секое човешко суштество е личност, односно суверен, творечки субјект, не само микрокосмос, но и микротеос, тогаш човекот не може да биде третиран како објект (instrumentum vocale). Во Христијанската метафизика робството се третира како метафизички скандал. Од друга страна, штом на секое човешко суштество му припаѓа метафизичка, првична слобода, тогаш државата и општеството треба да се сообразуваат со таа слобода како со неоспорен факт. Отука тргнуваат корените

на секоја демократија. Значи, кога се зборува за демократија во државата, односно општеството тогаш се мисли не на нешто друго, туку на секуларизирано Христијанство.

До ваков светоглед дојде и денешната модерна наука преку формулирањето на АНТРОПНИОТ ПРИНЦИП. Овој Принцип гласи: Вселената е така создадена и уредена, што на определена етапа од нејзиниот развој, задолжително треба да суштествува “интелегентен набљудувач”. Се прашуваме: Од кои причини на вселената и е потребен “интелегентен набљудувач”? Одговорот на ова прашање е и одговор на прашањето за смисолот на создавањето на Вселаната, односно одговор на прашањето за смисолот на животот. Точно така, како што живите суштества и човекот ја модифицираат земјата, така и утрешниот суперинтелегентен живот ќе ја модифицира самата Вселана. Од друга страна пак, ако го разгледуваме нивото на даден суперинтелегентен живот, којшто е способен да го раководи развитокот на Вселената за сопствените потреби, тогаш не може, а да не се земат во предвид и целите коишто го раководат тој суперинтелегентен живот. Со други зборови кажано, треба да се земе во предвид моралот на тој суперинтелегентен живот. Тие цели, односно моралот на тој суперинтелегентен живот треба да биде еднаков со вредностите и целите, односно моралот на Создателот на Вселената (Првичната Вселена од којашто произлегува Сегашната Вселена). Од друга страна, до такво ниво на живот не може да се стигне, ако во Вселената не суштествуваат енергии коишто го овозможуваат тоа ниво на живот (Тие енергии треба да се сопственост на тој суперинтелегентен живот), бидејќи невозможно е само со сопствени сили да се стигне до такво ниво. Така доаѓаме до заклучокот дека Христијанскиот светоглед се совпаѓа со светогледот на модерната наука.

Здружението “РАДКО” како организација со христијанско-демократски светоглед ја има во предвид и програмата на ЕНП (Европската Народна Партија) од 1992г., во којашто на восхитувачки начин се вградени христијанските корени на партијата, крајната политичка цел – Обединета Европа и принципите коишто ја овозможуваат таа цел, а притоа да се сочува целосно Европското национално-културно и историско разнообразие и постигнување.

Во текстовите коишто се однесуваат за претставата на човекот, се вели:

- Ние, христијандемократите, членови на ЕНП, се произнесуваме за неприкосновеност на достоинството на секој човек. Ние човекот го поимаме како субјект на историјата, а не како нејзин објект.

- Како носители на европско-христијанските вредности, ние гледаме во секој човек личност – едно единствено по род суштество, коешто ниту може да биде заменето, ниту сведено до друго суштество, коешто по природа е слободно и е отворено кон трансцедентното.

- Секој човек зависи од комуникацијата со другите луѓе. Како слободна, солидарна и одговорна личност, човекот може да учествува во изградувањето на општеството. Многу од нас го мотивираат сопственото ангажирање преку

убедувањето дека се повикани да се вклучат во творечкото и ослободителното Божје дело.

За сдружението РАДКО, вишиот тип на регулатор на човечкото однесување е моралот, односно личноста на човекот како морален субјект. Главните карактеристики на моралот се: рамноправност, чувството за долг и одговорност и признавањето на самовредноста на секоја личност.

Под поимот рамноправност се крие следното: јас, како конкретна личност, им ги признавам на сите други личности истите права и должности, како на себе си; истите можности за саморазвивање и самореализација, како на себе си, истите можности за несовершенство, грешки и простување како на себе си. Притоа тука треба да внимаваме да не направиме грешка во разбирањето на овој поим, бидејќи не станува збор за рамноправност како даденост. Со знаење, умешност, талент, способност, физиологија, психика, воља, емоционалност, луѓето не се и не можат да бидат еднакви.

Под поимот чувство за долг и одговорност се подразбира квалитетно исполнување на оние дејности, коишто се нужни на општеството таму каде што живее дадената личност. Зад тоа се крие неопходноста од лична мобилизација за да може да се реализираат општествените и личните идеали на луѓето. Во спротивен случај општеството ќе се врти на едно место, ќе се движи хаотично и на крај ќе се распадне.

Под поимот признавањето на самовредноста на секоја личност се подразбира уважување кон личноста, кон нејзиното достоинство, кон најзините идеали, мотиви и стремежи.

Здружението “РАДКО” своите вредности и принципи ги засновува на следните очевидни вистини:

01. Достоинството на човечката личност.

Христијанството го издига достоинството на човечката личност како највиша вредност, којашто ги обединува човешките способности, додавајќи им насока и содржина. Обезценувањето на човечката личност ја одрекува христијанската смисла на животот и предизвикува дуализам во човечкото сознание, коешто може да причини многу страдања.

Коко венец на создавањето секој човек го носи во себеси “Божјиот образ” и со својата слободна воља е повикан да се стреми кон духовно и морално усоваршување.

Здружението “РАДКО” верува дека секоја личност е дарена со безусловно и незаменливо достоинство и е ценета сама по себе. Задачата на општеството, државата и политиката е да го заштитува човечкото достоинство во секојдневниот живот. Го споделуваме сознанието дека човекот е несовршен и дозволува грешки, и дека суштествува можност, користејќи ја својата слобода, тој да не успее.

02. Слобода.

Границата за слободата на човекот се простира до слободата на другите луѓе. Но слободата на другите луѓе не е само граница, воедно е и предпоставка за слободата на секој. Обштеството и државата го должи на секој човек просторот во којшто тој треба да се развива и којшто никој не може да му го земе.

Според Христијанството слободата е духовна категорија, бидејќи таа припаѓа не на материјалниот, а на божествениот и богоподобниот свет. Човекот е слободен, бидејќи тој е Божја творба и како таков тој може да се самоопределува кон барањата на моралот, односно да го прима моралот како норма на однесување или да го отфрла.

Според Христијанството не постои апсолутна слобода. Таа секогаш е релативна и може да биде политичка, граѓанска и лична. Вистинската слобода не може да постои надвор од личноста, сама по себе си. Ако човек не е духовно слободен, тој е роб на своите слабости и пороци и на тој начин тој се лишува од сопствените права.

03. Одговорност.

Човекот има можност сам да избира што да прави, а притоа носи одговорност за своите дејствија. Слободата на човекот е незамислива без одговорноста. Само слободниот човек може да носи одговорност пред сопствената совест, да биде одговорен кон останатите луѓе, кон минатите и идните поколенија.

Во Христијанството слободата добива највисок и потполен смисол само тогаш, кога се изразува во нејзината сврзаност со одговорноста на човекот пред Бога, пред себе си и пред ближните. Таа одговорна слобода добива особена вредност не само во областа на политичката и економската изградба, туку и во сферата на уметноста, техниката и науката. Лишени од морални основи и при состојба на несовершенство на човекот, тие области на пројава на човечкиот дух се претвараат во разрушителни сили.

04. Праведност.

Праведноста ги гарантира условите коишто се нужни за реализација на слободата. Членовите на здружението "РАДКО" го споделуваат убедувањето за еднакви можности за самореализација на човечката личност. Тоа е јадрото на нашето видување за праведност. Ние веруваме, за да се постигне повеќе праведност, треба да се создадат повеќе можности за секој човек.

05. Солидарност.

Солидарноста преставува споделена одговорност по силата на којашто луѓето заемно се помагаат. Солидарноста означува и можност на луѓето да учествуваат во постигнувањето на заедничките цели и во наголемувањето на благосостојбата на општеството.

06. Толерантност.

Толерантноста претставува уважување кон различните вредносни претстави на луѓето, коишто се во рамките на законот. Готовноста за уважување на луѓето и тогаш, кога нивните разбирања се различни од твоите и подготвеноста да не се навлегува во нивната слобода.

07. Семејството.

Христијанското семејство е свето. Бракот во Христијанството е воздигнат во тајна. Тој е институција, востановена од Бога и е осветена од Црквата. Во христијанското семејството мажот и жената го поставуваат почетокот на една заедница на љубовта, во којашто тие поседуваат едно исто човечко достоинство и еднакво се повикани кон создавачки труд и морален развој. Воедно во семејството се изживуваат и споделуваат вредностите на коишто се гради општеството, во него се изградува тоа коешто секоја една заедница ја прави внатрешно силна – обединување на слободата и одговорноста.

08. Родољубие.

Родољубието претставува сознание за собствените корени и однос кон собствениот потекло. Опстојување на становиштата коишто имаат свои основи во чувството на припадност. Баланс меѓу националното самосознание и европското обединување.

09. Традиција.

Зачувувањето на традициите, предавани од поколение на поколение, зачувувањето на болгарската историја, култура и јазик, но истовремено и сврзување на традициите со реалностите на секојдневието, сврзување на традицијата со модерноста.

10. Антикомунизам.

Идејното наследство на МАКЕДОНСКОТО ОСВОБОДИТЕЛНО ДВИЖЕНИЕ, како идејно наследство на антикомунизмот, за здружението "РАДКО" претставува основа за морален избор, бидејќи антикомунизмот претставува вредносен систем.

Антикомунизмот е и политичко и духовно поведење на спротиставувањето на реставрацијата и на рецидивите на комунистичкото тоталитарно минато и на србокомунистичкото (македонистичкото) робство на Болгарите во Р. Македонија.

II. ЦЕЛИ И ЗАДАЧИ

За да се разберат целите и задачите на здружението "РАДКО" треба да се знае следното:

01. Примањето на Христијанството од Источната Римска Империја (попозната како Византија) во 864 г. има решавачко влијание во формирањето на историското битие и националната идентитет на Болгарите. Тоа епохално собитие ги открива новите хоризонти и создава најблагопријатни услови во изградувањето не само на тогашната Болгарска држава (Првото Болгарско Царство) туку и во изградувањето на Независна Народна Болгарска Црква. Во идејата за Независна Народна Болгарска Црква денеска го препознаваме Болгарскиот вековен идеал, Болгарското Свето Троиство – христијанството, народноста (нацијата) и просветата.

Од тие причини, Македонската Болгарштина со векови беше воспитувана преку ликовите на Цар Самуил, на солунските браќа Св.Св. Кирил и Методиј и на Св. Климент Охридски.

За Цар Самуил најчесто се вели дека тој е национален херој. Тој ја поседуваше генијалноста на војник, но и интуицијата за сите големи дела. Тој имаше национално чувство на највисоко можно ниво. Тој беше, навистина, не само најпретставителна фигура на болгарската енергичност, но исто така представник и пророк на болгарските завети. Пред него болгарските владатели водеја само државни војни. Војните коишто ги водеше Цар Самуил, се национални војни. Тој, новосоздадената болгарска нација од времето на Цар Симеон ја утврди и го создаде болгарското национално самосознание. Што се однесува до Македонија, тој од неа направи крепост на болгарштината. Така, секој болгарин од Македонија знае дека е стражар на болгарштината. Секој болгарин од Македонија знае, дека што и да се случи со болгарштината, тоа длабоко е врзано со неговата судбина, бидејќи тој директно ќе ги почувствува последиците, за разлика од некој болгарин, на пример од Софија, за кого последиците по болгарштината означуваат само емоција.

Најкрупниот факт во историјата на болгарите, којшто има решавачки последици за создавањето и зачувувањето на болгарската нација, а воедно и за иднината на болгарската култура, секако беше, без никакво сомнение, создавањето на славјанската азбука во 9 век. А, создателот на таа азбука беше апостолот Кирил. Нему исто така се должи благодарноста за преведувањето на свештените книги. Како терба да се нарече јазикот, на којшто беа направени тие преводи. Францускиот учен Луи Леже решително и јасно кажува: „Тој дијалект, не е, како што би можело да се мисли, мајка на современите славјански јазици, тој дијалект е само нивна постара сестра, тоа е стариот јазик на славјаните–болгари, на којшто апостол Кирил го преведе писмото во 9 век“.

После неуспешниот обид за распространување на славјанската писменост и богослужба во Моравија, таа повторно најде свое место, а тоа беше во болгарското царство. При покрстувањето и на русите и на србите, тие го усвоја имено тој јазик. Така болгарскиот дијалект од Македонија, или староболгарскиот јазик, како што го нарекува францускиот историк Е.Дени, стана не само црковен јазик на православните славјани, но стана основа и патоказ во создавањето на национални култури. Староболгарскиот јазик имал, исто така како латинскиот, долг период на универзалност во славјанскиот свет. Тоа значи дека, рољата на болгарите од Македонија во 9 век ги прекорачува

рамките на болгарската историја, и се открива како фактор којшто имал решавачко влијание во оформувањето и почетниот растеж на духовната цивилизација меѓу сите православни славјани. И затоа делото на браќата Св.Св. Кирил и Методија, преку нивниот превод на свештените книги на староболгарскиот јазик е најкрупниот факт во историјата на источна Европа.

Од сите ученици на светите браќа најзбележителен по карактер и по размерите на својата дејност несомнено е Св. Климент Охридски. Тој е и најпознатиот, зошто животот му е опишан во многу летописи. Полето на неговиот подвиг беше Македонија. После враќањето од Моравија, тој беше испратен од Кнез Борис во Охрид, веќе во тоа време еден од главните градови на Болгарија. Делото му беше свето и огромно. Тој формира едно училиште во Охрид, коешто стана знамето и огништето на религиозната и литературната култура на Болгарите. Тоа училиште собираше, духовници, писатели, преводачи, толкуватели, коишто отука го земаат својот полет, за да се прснат во сите болгарски краишта како ревносни работници во полето на родната литература и носители на евангелската (радосната) вест, дека бог станал човек, со намера луѓето преку него да станат богови, односно луѓето да станат учесници во божјата егзистенција. Ликот на Св.Климент Охридски сјае во болгарската историја со безмерна светлина. Една длабока и благоговејна почит го опкружува неговото име. Сите болгарски краишта го почитуваат споменот на Охридскиот апостол, но неговиот спомен особено е жив во Охрид и неговата околина. На друго место тој е само симболичен образ, образ којшто го претставува полетот на христијанската вера, зората на болгарската национална култура, мистичната љубов кон собствениот народ, но во Охрид и неговата околина се гледало во него секогаш нешто повеќе. Во Св.Климент Охридски, охриѓани гледале една неопходна покровителска сила, којшто бдее над судбината на народот, секогаш готова да ги заштити во деновите на испитанија, еден вдохновител, еден водач и еден соучесник во сите борби, коишто во различните времиња и до денас, болгарите од Македонија требало да ги водат, за да ја зачуваат собствената вера, нација и собствената слобода.

02. Голем пример за злоупотреба на пишаното право во однос на природното или вообичаеното односно напишаното право е практикувањето на правото во Вардарскиот дел на територијата на Македонија после Првата Светска Војна па се до денес. Со решението на Њојскиот договор од 1919 година и како казна на Болгарија, која што учествува во Првата светска војна на страната на Германија, Вардарскиот дел од Македонија, во кој дел повеќе од 1300 години болгарското население е постојано мнозинство, е предаден на владеење на новосоздаденото кралство на србите, хрватите и словенците, од 1929 г. кралство Југославија. Тоа решение му дава можност на Белград да спроведува политика на насилничка србизација на болгарското население. Тогаш беа укинати и забранети 641 болгарско училиште со 1031 болгарски учители; 761 болгарска црква, 54 болгарски параклиси и 48 болгарски манастири со 6 болгарски митрополити и 855 болгарски свештеници.

После Втората светска војна, Вардарскиот дел на Македонија согласно Парискиот мировен договор од 1947 г., одново останува во границите на Југославија. Овој пат Белград применува нова стратегија во однос на

болгарското население. Тоа е србокомунистичката доктрина „македонизам“, создадена од Коминтерната во 30 – те години на 20 век, специјално во помош на југословенската комунистичка партија. Целта на оваа доктрина е подмолното уништување на Македонската Болгарштина преку прогласувањето на болгарите од Македонија за „африканско племе“, кое што е без историја, култура, јазик и идентитет и создавање од него на таканаречен „македонски народ“. Комунистичката власт во Југославија, односно Вардарска Македонија се представува пред болгарското население како „новаторска“, која што му дава можност за прв пат на тоа население, преку тој етноним „да биде слободно и самостојно да се развива“. Во 1945 г. се создава таканаречениот „македонски јазик“, којшто е дијалект на болгарскиот литературен јазик, со користење на српската азбука, во замена за дотогаш употребуваната болгарска азбука, создадена од равноапостолите Св. Кирил и Методи, заштитници на Европа пред небескиот престол. Територијата пак на Вардарска Македонија се организира во Република Македонија и се прогласува за составен дел на Југословенската федерација. Процесот на „македонизирање“ на болгарското население во Вардарска Македонија после 1945 г. поприма карактер на класичен геноцид. Податоците говорат дека приближно од еден милијон христијанско население заради заштитата на сопствениот болгарски идентитет и јазик се убиени без суд и пресуда околу 23.000 души, околу 130.000 се осудени, меѓу 10 и 15 години затвор, околу 200.000 се иселени од родните места и околу 300.000 души се постојано следени и малтретирани од службите за сигурност.

Државата Република Македонија е создадена после распаѓањето на Југославија во 1991 г.. Согласно Уставот на државата целокупното болгарско население (според доктрината „македонизам“) е прогласено за „македонско“ по етничко потекло. Политиката на државата си поставува за цел, под маската за зачувување на уставното име (познато е несогласувањето на Грција за тоа прашање) да се легализира извршениот геноцид после Втората Светска Војна. Сите граѓани на државата, кои што се обидуваат да зборуваат отворено за историскиот идентитет за таканаречениот „македонски народ“ (тука се мисли македонски етнос) и денес се следат од државните служби за сигурност. Смесолот на таа државна стратегија е да се заштити позицијата пред европската и светската заедница, дека процесот на деболгаризација во Вардарска Македонија е завршен и дека болгарското население тука го прифатило новиот, по насилнички начин, наложен вештачки идентитет. Заради таа причина сите партии во државата се создадени и се контролираат од службите за сигурност, а процесот на демократизација на државата и општеството е тотална имитација.

03. Еден германски социолог има напишано: “Не е страшно немањето на слобода, страшно е умирањето на волјата за слобода“. Ако прифатиме дека Болгарите од Македонија ја загубиле таа воља за слобода, која што се гледа во Република Македонија, тогаш е неизбежно да заклучиме дека атрофирањето на таа воља е најтешкиот престап којшто е извршен спрема овој народ од србокомунистичките (македонистичките) управници, зошто го оставил баз сопствениот историски разум. Од тие причини македонските комунисти го имаат изгубено сиот кредибилитет дека го претставуваат или пак можат да го претставуваат болгарското население во Вардарска Македонија.

Од теоретска гледна точка комунистичките идеи токму во Вардарска Македонија покажаа дека комунистичката сила произлагува од тоа што во основа се работи за еден теолошки систем, бидејќи во сите големи проблеми и прашања на општеството предлагаат категорично и безапелационо решение. Од друга страна пак, разрушувачката сила на оваа теологија е во тоа што таа е сатанистичка.

Ако ја одрекуваме способноста на човекот за слободна воља, се одрекува и одговорноста на човекот. Од одрекување на претходно кажаното произлегува и одрекувањето на казната, а со тоа и можноста за човечкото управување на општеството. Следствено, тоа е сатанистичката идеологија за последниот човек, човек којшто е дел од стадото, лишен од идеали и стремежи, но добро нахранет, облечен, сексуално задоволен, со други зборови идеален паразит.

Суштествува не само свето предание за црквата, но и за културата. Затоа што без преданија, без традиција, без восприемането на предците, културата е незамислива. Културата произлегла од култот. А во култот секогаш има света врска меѓу живите и мртвите, меѓу сегашноста и минатото и секогаш има почит кон предците, а воедно и света енергија насочена кон нивното воскресение. Културата го добила во наследство од култот почитувањето кон надгробните плочи и споменици, коишто ја подржуваат светата врска со минатите времиња. Културата на свој начин значи се стреми да ја утврди вечноста. Тоа е почит кон творечкото дело на предците, чинителите и создавачите на културата.

Христијанскиот светоглед, којшто што е основата на нашата болгарска култура е неспоив со комунизмот. Комунизмот не сака воскресение, тој сака смрт за сето поминато, тој е потполно свртен кон идните поколенија и не мисли на предците и не сака да ги зачува врските со нивните завети. Затоа теологијата на комунизмот е сатанизам, тоа е религија на смртта. Комунистите ја одрекуваа почита кон творечкото дело на претците, затоа што величието на тие претци ги потиснуваше, го потиснуваше нивното творечко безсилие, нивната слабост и ништожност. Иначе, зошто еден силен човек, чувствувајќи ја во себе творечката сила ќе се подигне против мртвите творци и ќе им ги уништува нивните гробови, ќе го фалсификува минатото и духовно ќе го затупува поколението. Несреќен е оној народ кој што не ја сака сопствената историја и сака да ја започне одново.

04. Секоја една заедница – семејство, народ – заслужува почит не заради неа самата, туку затоа што таа е хранилиште за човечката душа. Почита којашто ја должиме кон човечките заедници е условена од неколку нешта. Најнапред, секоја заедница е уникална и ако биде разрушена не може да биде заменета со друга. Преку своето суштествување, заедницата се сврзува со иднината, затоа што таа ја сочувува духовната храна не само за сегашните, но и за идните поколенија. И на крајот, заедницата ги има своите корени во минатото. Таа преставува уникален посредник преку кој минатото говори за сегашноста. Заедницата е единственото земно нешто, директно сврзано со вечната човечка судбина преку светлината, запалена од оние, коишто можеа да ја осознаат таа судбина во нејзината целост и да ја предаваат од поколение на поколение.

Многу често се случува како што е случајот со Македонската Болгарштина во Вардарска Македонија за периодот после Втората световна војна па се до денес, кога некоја заедница наместо да осигури духовна прехрана, заедницата ги јаде душите на луѓето (Србокомунистичкиот односно Македонистичкиот сатанизам). Во таков случај се работи за социјална болест и затоа најнапред сме должни да осигуриме лечење, но ако не оди поинаку се наложува и хирургија.

Македонизмот (Србокомунизмот) за Македонската Болгарштина и за целокупната Болгарштина претставува рак (паразитна мутација). Како што е познато ракот се формира од истите клетки од коишто е составен организмот, но овие паразитни клетки го јадат организмот се до моментот на неговото угинување. Се разбира со угинувањето на организмот угинува и ракот. Единствениот начин да се спречи дејствувањето на ракот е благовремена хирушка интервенција со цел негово физичко остранување, иако притоа сосема е јасно дека хирушката интервенција претставува болна постапка.

Ваквото видување на здружението "РАДКО" е апсолутно во согласност со идеите на МАКЕДОНСКОТО ОСЛОБОДИТЕЛНО ДВИЖЊЕ, односно со пишаниот збор на Иван Михајлов Радко.

Никогаш немало во МАКЕДОНСКОТО ОСЛОБОДИТЕЛНО ДВИЖЊЕ пат којшто би означувал откажување на болгарите од Македонија од собствените браќа во слободна Болгарија. Целата борба на МАКЕДОНСКОТО ОСЛОБОДИТЕЛНО ДВИЖЊЕ беше борба на прво место за зачувување и за политичка слобода на Македонската Болгарштина, а воедно борба за духовното единство на целокупната Болгарштина. Тоа целиот свет го знае, дури некои средини во странство никогаш не сакаа да поверуваат дека МАКЕДОНСКОТО ОСЛОБОДИТЕЛНО ДВИЖЊЕ навистина се бори за автономија, односно за независност на Македонија.

Нас на болгарите од Македонија, не ни е потребна држава, којашто ќе го носи името "Република Македонија", а во неа болгарското население да биде подложено на репресија, полициско набљудување и малтретирање, прогонување, дискриминација и геноцид, само и само со цел македонските комунисти и понатака да владеат со државата и на тој начин да ја избегнат, во најмала рака кажано, историско политичката одговорност.

Ние, болгарите од Македонија, несакаме повеќе да бидеме образувани со фалсификувана историја, и со еден јазик којшто по уставот на државата се нарекува "македонски јазик", а послужи како основно средство во деболгаризацијата на Вардарска Македонија. Освен тоа, овој јазик веќе одамна ги има изгубено корените на болгарските дијалекти од Вардарска Македонија. Ние, болгарите од Македонија сакаме да имаме образование еднакво со образованието во Република Болгарија (Европско образование), се разбира со примена на Болгарскиот литературен јазик.

Македонските комунисти ќе се обидат нас, болгарите од Македонија, да не прикажуваат и да не третираат како едно од малцинските групи во државата.

За да се избегне такво нешто, ние болгарите од Македонија сакаме еден од службените јазици во државата да биде и болгарскиот литературен јазик.

Основните цели на здружението "РАДКО" се:

- Здружението да биде организација којашто ќе ги афирмира и реализира идеите на МАКЕДОНСКОТО ОСЛОБОДИТЕЛНО ДВИЖЊЕ;
- Здружението да биде организација на способни, предприемчиви и уверени во себе си граѓани, коишто можат да превземаат одговорност за себе си, за своите семејства и за својата Болгарска историско-културна заедница во Р. Македонија;
- Здружението да биде организација изградена врз основа на традициите на европската христијанска цивилизација и на христијанските и демократските традиции на Болгарската ренесанса од 19 век.
- Здружението да биде организација којашто го интегрира општеството кон вредностите на Европејскиот сојуз и влиае кон усвојувањето на добрите европски практики;
- Здружението да биде организација којашто не ги прифаќа комунистичките и другите тоталитарни идеологии;
- Здружението да биде организација чишто членови активно учествуваат во развивањето на болгарската култура и духовност;
- Здружението да биде организација чишто членови ги уважаваат и пазат законите на државата, ги заштитуваат своите права и законски интереси и ги уважаваат правата и законските интереси на другите.

Основните задачи на здружението "РАДКО" се:

- Болгарите од Р. Македонија да претставуваат конститутивен елемент во Уставот на државата;
- Еден од службените јазици на државата да биде и Болгарскиот литературен јазик;
- Афирмација на Болгарската историја и култура;
- Заштита од присвојување и фалсификување на Болгарската историја и култура;
- Возобновување на потребните културно-образовни и црковни институции во Р. Македонија по подобие на болгарските културно-образовни и црковни институции коишто суштествуваат на територијата на Р. Македонија во времето на Османската империја, се разбира прилагодени на современите услови и потреби;

- Возобновување на духовното и културното единство на Болгарите од Р. Македонија и Болгарите од Р. Болгарија;

- Заштита на Болгарите во Р. Македонија од репресии, полициско набљудување и малтретирање, прогонување, дискриминација и културен геноцид.

Охрид, 05.07.2009 г.

Здружение "РАДКО"

Претседател

Владимир Паунковски, с.р.

Ул. Галичица бр. 47, 2/4

6000 Охрид

Зоран Арнаудов _____

Мите Бошков _____

Павлина Бошкова _____

Живко Чавдаров _____

Спаска Митрова _____

Благој Атанасов _____

Жарко Ангеловски _____

Илија Ивановски _____